

Ἰδὼν ὅπως τὴν Ἄνναν διερχομένην καὶ κατευθυνομένην εἰς τὸν Ἑλλάνα.
 —Βάρβα... ὅμοια μου ἀσχητοπούλα! ἐφώναζε...
 —Βάρβα...
 —Καὶ πῶς ἔχει σήμωρα ὁ ἀσθενής σου;
 —Ἀλλοιοτον, Βάρβα!...
 —Θεὲ μου... Συνεκίνηθες... κλαίεις;
 —Φαίνεται τὸ παραγεμισμένον καὶ ἀνθρώπος. Ἐξῆλθεν ἐκ τῆς φρεσὶς ἀπὸ τῆς ὁποίας κατελκετο καὶ παρολποῖ. Ἀλλοιοτον Βάρβα! καὶ τὴν φρενὰν αὐτὴν δὲν σπινάζει τὸ ἴδιόν μου δυνάμειον...
 —Ἀλλά;
 —Τὸ ὄνομα ἐκείνης, Βάρβα...
 —Τῆς Αἰνιτιάδας! Πῶς ἐπώνεον. Εἶναι τὸ κοῦνόν του ὄνομα. Ἦ ἀδελφὸς σου πλὴν ἡ τῆς μυκῆς του. Ἦ τὸ ἑλάν του. Μὴ οὐ ἐκλήθηται αὐτὸ, ἀσχητοπούλα, ὅπως δὲν περὶ καὶ οὐ πλὴν καὶ δὲ τι τοῦ λάθου ὁδὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἔτι...
 —Ἀλλήθεια, Βάρβα; Τί συμβαίνει Ἀννόν; Ἦσανα κρ... γὰρ ἐκδοσαστοῖ καὶ διαταγὰς καὶ σπινὰς ἀνδρῶν. Βλέπω πύλας τοῦ μοναστηρίου κλειστάς καὶ τοὺς ποναχοὺς... ὅμοια...
 Θεὲ μου! Τί συμβαίνει Ἀννόν;
 —Ὅτι προσέβλεπα καὶ ἐπίστευα καὶ ἐπρόκειτο Ἄννα...
 —Δηλαδή;
 —Ἦ Μόδια ἡ Αἰνιτιάς ἀδίκει τὰς ἐκδοσαστοὺς της.
 —Πῶς;
 ΕΝΕΚΕΙΖΕΤΑΙ